

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.09.2006, sp. zn. 3 Tdo 840/2006-I, ECLI:CZ:NS:2006:3.TDO.840.2006.1

Číslo: 48/2007

Právní věta: Útok vedený házením kamenů s cílem zasáhnout a zranit napadenou osobu je útokem se zbraní ve smyslu ustanovení § 89 odst. 5 tr. zák. Jestliže byl útok vůči napadenému veden ze strany útočnicka opakovaným házením kamenů sice z větší vzdálenosti, avšak takovou intenzitou a tak velkými kameny, že mu hrozilo způsobení i závažného zranění, přičemž tento útok stále trval, nejde o vybočení z mezí nutné obrany podle § 13 tr. zák., pokud napadený jako jediného účinného prostředku k odvrácení takového útoku použil střelné zbraně tak, že vystřelil ve směru na útočnicka, kterého zasáhl a způsobil mu smrtelné zranění, zvláště když tomu předcházelo několik neúčinných výstražných výstřelů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.09.2006

Spisová značka: 3 Tdo 840/2006-I

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Nutná obrana, Zbraně a střelivo

Předpisy: 140/1961 Sb. § 13
§ 89 odst. 5

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 48

Útok vedený házením kamenů s cílem zasáhnout a zranit napadenou osobu je útokem se zbraní ve smyslu ustanovení § 89 odst. 5 tr. zák.

Jestliže byl útok vůči napadenému veden ze strany útočnicka opakovaným házením kamenů sice z větší vzdálenosti, avšak takovou intenzitou a tak velkými kameny, že mu hrozilo způsobení i závažného zranění, přičemž tento útok stále trval, nejde o vybočení z mezí nutné obrany podle § 13 tr. zák., pokud napadený jako jediného účinného prostředku k odvrácení takového útoku použil střelné zbraně tak, že vystřelil ve směru na útočnicka, kterého zasáhl a způsobil mu smrtelné zranění, zvláště když tomu předcházelo několik neúčinných výstražných výstřelů.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. [3 Tdo 840/2006-I.](#))

Nejvyšší soud k dovolání obviněného K. S. a nejvyšší státní zástupkyně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 7 To 13/2006. Současně zrušil též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2005, sp. zn. 47 T 13/2005, a ve věci nově rozhodl tak, že se obviněný K. S. zprošťuje obžaloby.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2005, sp. zn. 47 T 13/2005, byl obviněný K. S. uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák., kterého se podle výroku rozsudku měl dopustit skutkem popsáním v souladu s podanou obžalobou tak, že „dne 2.6.2005 v době kolem 20.00 hod. v P. na svahu nedaleko lávky přes potok R. nejméně desetkrát vystřelil ze své legálně držené zbraně ČZ vzor 83, ráže 7,65 mm, ze vzdálenosti 10 až 12 metrů na poškozeného J. C., kterého se snažil předtím jako strážný objektu bývalého závodu P. zadržet a který na něj v době střelby házel kameny, přičemž jednou střelou způsobil poškozenému průstřel hlavy se vstřelem v levé čelní krajině a výstřelem v levé temenní krajině, čímž mu přivodil zlomeninu klenby lebni a kanálovité rozmoždění mozku od předního pólu levého čelního laloku po horní plochu levého temenního laloku zasahující do mezilalokových prostorů, přičemž otok a pohmoždění mozku vedlo k následné smrti poškozeného dne 2. 7. 2005 a jeho smrt nebylo možné odvrátit ani poskytnutou vysoce specializovanou odbornou péčí.“ Za tento trestný čin byl obviněný odsouzen podle § 219 odst. 1 tr. zák. za použití § 40 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 7 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl dále uložen trest propadnutí věci, a to pistole ČZ vz. 83, ráže 7,65 mm, se dvěma zásobníky.

O odvoláních obviněného a městského státního zástupce v Praze podaných proti citovanému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 7 To 13/2006, jímž z podnětu obou odvolání podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. pak odvolací soud sám ve věci znovu rozhodl tak, že za identické formulace skutku jako v rozsudku soudu prvního stupně uznal obviněného K. S. vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 tr. zák. Podle § 222 odst. 3 tr. zák. obviněnému uložil trest odnětí svobody v trvání 5 let a podle § 39a odst. 3 tr. zák. jej zařadil do věznice s dozorem. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. obviněnému uložil trest propadnutí věci, a to pistole ČZ vzor 83, ráže 7,65 mm, se dvěma zásobníky. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému zároveň uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání spojeného s ostrahou osob a objektů na dobu 3 roky.

Proti shora uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný K. S. dovolání a zároveň v jeho prospěch i v neprospěch podala dovolání též nejvyšší státní zástupkyně. Obě dovolání směřují proti odsuzující části rozsudku, přičemž dovolatelé shodně uplatnili dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění svého dovolání obviněný K. S. především vyslovil názor, že v řízení před soudy obou stupňů nebylo prokázáno, že by se dopustil jednání popsáno ve výroku rozsudku v úmyslu (a to ani v eventuálním) způsobit jinému těžkou újmu na zdraví. Podle názoru tohoto dovolatele nelze souhlasit se závěrem odvolacího soudu, že nešlo o stav nutné obrany podle § 13 tr. zák., ale o „vybočení z mezí nutné obrany v excesu intenzivním.“ V uvedené souvislosti dovolatel poukázal zejména na to, že v kritické situaci, kdy byl opakovaně napaden kameny vrhanými útočníky, neměl v podstatě jinou možnost, jak útok vedený na jeho osobu odvrátit, než způsobem, který skutečně užil, tj. použitím střelné zbraně. Dovolatel konstatoval, že ani předcházející varovné výstřely neodradily útočníky od jejich počínání. Intenzita útoku byla současně značně vysoká, neboť byl vrženými kameny opakovaně zasažen a byla mu způsobena zranění na různých místech těla. Z hlediska objasnění skutkového stavu věci bylo podle dovolatele potřebné ve výše uvedeném směru formou znaleckého posudku zjistit, jaká konkrétní zranění mohl dovolatel při útoku kameny (cihly) utrpět,

aby mohlo být posouzeno, jaké nebezpečí reálně hrozilo z útoku. Při posuzování toho, zda vybočil z mezí nutné obrany či nikoli, měla být podle dovolatele zvláště bedlivě vyhodnocena intenzita vykonávaného útoku na straně jedné, a na straně druhé dovolatelův psychický stav jako obránce, když jednak věděl, že proti němu stojí osoby podezřelé z trestné činnosti, a když se zejména s ohledem na intenzitu útoku (házení kamenů, kterými byl opakovaně zasažen) mohl důvodně cítit ohrožen na zdraví, popřípadě i na životě. Dovolatel s poukazem na rozhodnutí pod č. 14/1999 Sb.rozh.tr. dále připomněl, že v závislosti na konkrétních okolnostech případu není vybočením z mezí nutné obrany ani usmrcení neozbrojeného útočníka, pokud brání se osoba reaguje na fyzický útok neozbrojeného pachatele opakovaným použitím střelné zbraně. Na vybočení z mezí nutné obrany nelze podle dovolatele s ohledem na rozhodnutí publikované pod č. 25/1976 Sb.rozh.tr. bez dalšího usuzovat ani v případech, když obránce usmrtil útočníka a sám přitom neutrpěl žádné zranění. V posuzovaném případě dovolatel ovšem při útoku utrpěl zranění, a to si vyžádalo léčení v trvání 6 týdnů. Konečně přiměřenost nutné obrany je třeba hodnotit též se zřetelem k subjektivnímu stavu osoby, která odvracela útok, tedy podle toho, jak se čin útočníka jevil napadenému.

V závěru dovolání obviněný K. S. zdůraznil, že jednáním popsaným ve výroku o vině napadeného rozsudku nevybočil z mezí nutné obrany v tzv. intenzivním směru, jak dovodil soud, a že skutečně jednal v nutné obraně. Žalovaný skutek tudíž podle něj nemůže být trestným činem. Dovolatel proto navrhl, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek a sám ve věci rozhodl rozsudkem tak, že jej podle § 226 písm. b) tr. ř. zproští obžaloby, neboť skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem.

Nejvyšší státní zástupkyně v části dovolání podané ve prospěch i v neprospěch obviněného K. S. poukázala na to, že v posuzovaném případě jsou tzv. skutkové věty v rozsudcích soudu prvního a druhého stupně identické, a přitom na ně navazují různé právní věty, které odpovídají konkrétně použité (odlišné) právní kvalifikaci skutku. Podle dovolatelky je skutková věta v rozsudku odvolacího soudu (a případně i skutková věta rozsudku soudu prvního stupně) neurčitá jak ve vztahu k vyjádření úmyslu pachatele, tak i ve vztahu k nastalému následku. Jednoznačně z ní totiž nevyplývá naplnění skutkové podstaty trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 3 tr. zák., neboť skutek popsaný v rozsudku podle dovolatelky odpovídá skutkovým podstatám různých trestných činů. Tím je dán rozpor mezi tzv. skutkovou a právní větou výroku rozsudku, neboť právní věta musí vždy jako jediná možná logicky vyplývat z obsahu skutkové věty.

V části dovolání směřující výlučně ve prospěch obviněného K. S. poukázala dovolatelka na odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož vyplývá, že v době incidentu se poškozený J. C. a svědek V. Z. nacházeli na vrcholu náspu, odkud házeli kameny po obviněném, který byl dole na svahu. Bezprostředně před sérií výstřelů, z nichž jeden zasáhl poškozeného J. C., byl obviněný (když chtěl z místa utéci) zasažen kamenem do zad. Obviněnému bylo zároveň známo, že osoby dopouštějící se ve střeženém objektu trestné činnosti (krádeže) používají při přistižení proti zaměstnancům ostrahy objektu hrubé násilí včetně zbraně. Ačkoliv odvolací soud shledal, že v době střelby trval útok poškozeného házením kamenů na obviněného, a zároveň konstatoval, že podmínkou nutné obrany podle § 13 tr. zák. není její subsidiarita, přesto neposoudil jednání obviněného jako nutnou obranu s tím, že se jednalo o vybočení z jejích mezí v excesu intenzivním, ačkoliv jinak by byly splněny všechny znaky nutné obrany na straně obviněného. Podle dovolatelky je podstatné především to, že obviněný byl napaden dvěma útočníky za použití kamenů (tedy se zbraní ve smyslu § 89 odst. 5 tr. zák.), v situaci, kdy byl vzhledem ke svému postavení vůči nim v nevýhodě. Pokud svědek V. Z. připustil, že se jednalo o kameny velikosti, při které „se vešly do ruky“, pak je podle dovolatelky nepochybné, že házením kamenů této velikosti lze způsobit i závažná poranění. V odůvodnění napadeného rozsudku se sice zmiňuje toliko jediné zasažení obviněného do zad, nicméně v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně se cituje lékařská zpráva o zranění obviněného, z níž vyplývá, že měl oděrky na levém předloktí, levé polovině zad a na pravém stehně. Odvolací soud sice

deklaroval intenzivní exces z mezí nutné obrany, avšak ani náznakem se nezmnínil o tom, jaký způsob obrany by podle jeho názoru bylo možno považovat za přiměřený. Podle názoru dovolatelky útočníci používali zbraně účinné na dálku. Přitom tonfa ani útočné nože, kterými byl obviněný ozbrojen, nebyly způsobitelné odvrátit útok a služební pes obviněného se ukázal být zcela nepoužitelný k odvrácení útoku. Za této situace podle dovolatelky neexistoval žádný jiný způsob obrany způsobilý odvrátit útok mimo toho způsobu obrany, který zvolil obviněný. Současně je třeba vzít v úvahu, že obrana nutně musí být důraznější než samotný útok. Dovolatelka shrnula své závěry tak, že pokud odvolací soud neposoudil skutek jako nutnou obranu podle § 13 tr. zák., spočívá jeho rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Nejvyšší soud dospěl mimo jiné k následujícím závěrům.

Dovolání nejvyšší státní zástupkyně v části směřující ve prospěch i v neprospěch obviněného K. S. lze přisvědčit v tom, že popis skutku ve výroku napadeného rozsudku odvolacího soudu (a též v rozsudku soudu prvního stupně) je příliš stručný a v tomto smyslu natolik neúplný, takže v podstatě umožňuje různé (přibližné) varianty jeho právního posouzení. Kromě právní kvalifikace užití soudem prvního stupně a následně odvolacím soudem se zde nabízí i možnost právního posouzení skutku jako jednání v nutné obraně podle § 13 tr. zák., když v popisu skutku ve výrokové části napadeného rozsudku se výslovně uvádí, že poškozený, kterého se před tím obviněný snažil zadržet, „na něj v době střelby házel kameny“, tzn. vedl proti jeho osobě útok za použití zbraně, kterou se ve smyslu § 89 odst. 5 tr. zák. rozumí cokoliv, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším. Protože v obou podaných dovoláních se v zásadě namítá to, že obviněný K. S. jednal v mezích nutné obrany (§ 13 tr. zák.), nejví se nepřesnost formulace skutku namítaná dovolatelkou ve vztahu k právní kvalifikaci použité soudem zcela zásadní, neboť předmětem dovolacího přezkumu bylo především to, zda odvolací soud měl k dispozici takový skutkový stav věci, který by mu umožňoval bez pochybností posoudit, jestli obviněný jednal za okolností vylučujících protiprávnost (trestnost) činu, tedy v nutné obraně podle § 13 tr. zák., a zda je z tohoto hlediska napadené rozhodnutí vadné či nikoli.

Jak je přitom zřejmé z napadeného rozsudku odvolacího soudu, tento soud se neomezil pouze na skutková zjištění popsaná ve výroku přezkoumávaného rozsudku, ale ve svém rozhodnutí vycházel i ze skutkového stavu věci zjištěného soudem prvního stupně, který je podstatně širší a odvolací soud ho zrekapituloval ve svém rozhodnutí. Odvolací soud tak vycházel ze zjištění, podle něhož obviněný K. S. ve funkci strážného s druhým členem hlídky J. P. objevili průnik dvou nepovolaných osob do střeženého areálu, které jej po jejich spatření opustily. Obviněný s J. P. je pronásledovali jako osoby podezřelé z krádeže do vzdálenosti 200 až 300 metrů s odstupem 20 až 30 metrů a opakovaně je vyzývali, aby zastavili. Na to reagoval poškozený J. C. vulgárními výroky a výhrůžkami, a když se dostal na vrchol svahu nacházejícího se zde, zaútočil na pronásledovatele házením kamenů. Obviněný jej od tohoto počínání slovně odrazil hrozbou použití své legálně držené střelné zbraně (pistole ráže 7,65 mm). To se neseťkalo s příslušnou odezvou, a proto obviněný vypálil do vzduchu a do země před stanovištěm poškozeného celkem 4 rány, a když byl sám zasažen kamenem do zad a lehce zraněn, vypálil v rychlém sledu směrem k místům, kde se pohyboval poškozený a jeho známý V. Z., celkem 6 střelných ran. Jedna z nich zasáhla poškozeného v levé čelní krajině a způsobila smrtelné poranění mozku, kterému dne 2. 7. 2005 podlehl. Z rozhodnutí odvolacího soudu je dále patrné, že měl k dispozici lékařskou zprávu o zranění obviněného, z níž vyplývá, že utrpěl drobná zranění na různých částech těla, spočívající v oděrkách a pohmožděninách na levém předloktí, v oblasti žeber a na pravém stehně. Odvolací soud vycházel rovněž ze zjištění, podle něhož obviněný přistupoval k řešení inkriminované situace se znalostí informací o tom, že osoby podezřelé ze spáchání trestného činu krádeže „se dopouštějí vůči osobám snažícím se o jejich identifikaci hrubého násilí při použití různých nástrojů (pajsrů a seker).“

Takto popsané skutkové okolnosti hodnotil odvolací soud též se zřetelem k úvahám o nutné obraně podle § 13 tr. zák. Přestože tento soud považoval za nesporné, že „zárok obviněného se uskutečnil v

době, kdy trval útok poškozeného”, dospěl ve shodě se soudem prvního stupně k závěru, podle kterého se v daném případě jednalo o vybočení z mezí nutné obrany v tzv. excessu intenzivním. V uvedené souvislosti odvolací soud zdůraznil především to, že obviněný K. S. použil střelnou zbraň, tzn. prostředek mimořádně technicky účinný, schopný způsobit i na větší vzdálenost při každém zásahu s velkou mírou spolehlivosti nejzávažnější následek na životě a zdraví. Obviněný takto reagoval na házení kamenů ze strany útočníka (poškozeného), a to kamenů podle odvolacího soudu nevelkých rozměrů, když úspěšnost zásahu byla podle jeho názoru spíše náhodná a síla dopadu s délkou trasy pohybu spíše klesala. Obviněný tudíž jednal způsobem, při němž byl zjevný nepoměr mezi obranou a útokem.

Výše uvedené právní závěry odvolacího soudu však Nejvyšší soud neshledal správnými a přisvědčil oběma dovolatelům v tom, že ustanovení § 13 tr. zák. o nutné obraně odvolací soud vyložil nesprávně a k tíži obviněného K. S., ačkoliv všechny podmínky nutné obrany byly v posuzovaném případě splněny.

Podle § 13 tr. zák. čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvajícím útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem. Nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Posledně uvedenou dikcí zákon vyjadřuje, že obrana může být nepřiměřená, tedy i výrazně silnější než útok, nikoliv však do té míry přehnaná, aby tento nepoměr byl vůči způsobu útoku „zcela zjevný”. Lze tudíž dovodit, že obránce může použít k odvrácení útoku i citelně důraznějšího prostředku, než kterým je veden útok, a že může způsobit i podstatně závažnější následek, než jaký hrozil z útoku. Na rozdíl od krajní nouze podle § 14 tr. zák. není podmínkou nutné obrany její subsidiarita, neboť jednání v nutné obraně je právem každého napadeného člověka. To znamená, že obránce nemusí hledat způsob, jímž by se vyhnul hrozícímu nebo trvajícím útok (např. útekem), rozhodne-li se přistoupit k obraně. V pojmu způsob útoku je vyjádřen nejen způsob, jakým je veden útok, ale i další okolnosti, za kterých byl útok spáchán, především osoba útočníka, jeho vlastnosti a úmysly, prostředky použité útočníkem, místo útoku, součinnost dalších osob apod.

Jsou-li výše uvedené zásady aplikovány na nyní posuzovaný případ, je zřejmé, že odvolací soud z právního hlediska především dostatečně nevyhodnotil způsob útoku poškozeného J. C. (osoby podezřelé z krádeže) na obviněného K. S. Podle skutkového stavu věci zjištěného soudy nižších stupňů byl útok veden za součinnosti další osoby, přičemž prostředkem tohoto útoku bylo kamení házené po obviněném na vzdálenost dostatečně způsobilou přivodit mu zranění. K tomu také skutečně došlo na různých místech těla obviněného. Jestliže odvolací soud tuto skutečnost bagatelizoval s poukazem na malou intenzitu útoku, o které podle něj svědčí málo závažná poranění obviněného, pak nevzal dostatečně v úvahu, že pokud nárazy kamenů na těle obviněného zanechaly stopy (a to i přes oděv), nebyla intenzita útoku tak slabá, jak odvolací soud ve svém rozhodnutí nepřesvědčivě dovodil. Ve skutečnosti bylo jen otázkou náhody, bude-li podobnou či vyšší intenzitou zasažena např. obličejová část hlavy napadeného, a tím by nepochybně bylo možno důvodně očekávat i velmi závažný následek. Odvolacímu soudu lze rovněž vytknout, pokud z hlediska provedení (způsobu) útoku nepřihlížel ke skutečnosti, že kamení vrhané s cílem zasáhnout napadenou osobu má povahu zbraně, kterou zákon v ustanovení § 89 odst. 5 tr. zák. definuje jako cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším. Navíc tohoto prostředku (zbraně) bylo užito na dálku. Jestliže odvolací soud za popsaného stavu přesto dovodil intenzivní exces z mezí nutné obrany, není z jeho rozsudku současně nijak patrné, jakým způsobem měl obviněný vlastně odvrátit trvajícím útok zjištěným soudem, když jiné prostředky obrany (především varovné výstřely) se ukázaly jako zcela neúčinné. Na to konečně ve svém dovolání výstižně poukazuje i nejvyšší státní zástupkyně.

Podle Nejvyššího soudu měl odvolací soud k dispozici skutkový stav věci v takovém rozsahu, že na jeho základě mohl dojít ke spolehlivému závěru v otázce týkající se přiměřenosti dovolatelovy obrany. Z důvodů, jež Nejvyšší soud rozvedl v předcházejících odstavcích, lze napadené rozhodnutí charakterizovat tak, že obviněného K. S. velmi přísně činí odpovědným za výsledek konfliktu, který

zapříčinil poškozený (resp. též jeho společník) a v jehož průběhu se obviněný ocitl v postavení obránce, zatímco poškozený byl v postavení útočníka. Útok byl veden kameny (tedy za pomoci zbraně podle § 89 odst. 5 tr. zák.), v intenzitě způsobilé přivodit zranění napadeného, a současně byl prováděn na určitou vzdálenost. To znamená, že za dané situace byla jediným použitelným a zároveň účinným prostředkem k odvrácení útoku na dálku střelná zbraň – pistole, kterou měl obviněný u sebe. K použití střelné zbraně přitom obviněný přistoupil ve dvou fázích. Nejprve několikrát vystřelil pro výstrahu, a teprve poté, když se tento způsob, jímž chtěl eliminovat útok, zcela minul účinem a útok vůči němu pokračoval (resp. trval), vypálil několik dalších ran směrem k místům, kde se pohyboval poškozený, který byl následně jednou ze střel zasažen.

Nejvyšší soud při svém rozhodování zastává názor, že riziko z výsledku konfliktu, který je konfliktem útočníka a obránce, musí nést především útočník. Pouze tak je možné aplikovat ustanovení § 13 tr. zák. o nutné obraně způsobem, který sledoval i zákonodárce, jestliže ve prospěch obránce v tomto ustanovení připustil poměrně širokou diferencii mezi intenzitou obrany (vzhledem k povaze použitého prostředku i způsobeného následku) a intenzitou provedeného útoku (srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. [7 Tdo 272/2006](#)).

V důsledku takto provedeného rozboru může Nejvyšší soud uzavřít, že ze strany obviněného K. S. šlo o nutnou obranu podle § 13 tr. zák. a že posuzovaný skutek nebyl trestným činem. Napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze je proto rozhodnutím, které spočívá na nesprávném právním posouzení skutku ve smyslu dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Protože obviněný K. S. i nejvyšší státní zástupkyně podali dovolání důvodně, Nejvyšší soud z podnětu těchto mimořádných opravných prostředků zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze v celém rozsahu, když za vadné považoval všechny výroky tohoto rozsudku s ohledem na to, že rozsudek soudu prvního stupně přezkoumávaný odvolacím soudem byl ve skutečnosti založen na porušení ustanovení trestního zákona o nutné obraně. Proto Nejvyšší soud sám současně zrušil i rozsudek Městského soudu v Praze.

V případě obviněného K. S. byl skutkový stav v napadeném rozhodnutí zjištěn v rozsahu nezbytném pro meritorní rozhodnutí, a pokud jde o právní vady, které Nejvyšší soud v rámci dovolacího přezkumu shledal, nepřichází již v úvahu jejich odstranění formou doplňování dokazování (k případným dalším skutkovým zjištěním), jež by bylo nadbytečné. Nejvyšší soud proto rozhodl dále tak, že se obviněný K. S. podle § 226 písm. b) tr. ř. zprošťuje obžaloby státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze, neboť žalovaný skutek není trestným činem.